

Música als ulls

MÚSICA ALS ULLS

Si una mirada pot valer per mil paraules
i mil paraules per una cançó,
voldria tenir els ulls que el matí quan s'obren
composen una bella melodia
suau, tendra i dolça
que alimenta els cors ferits,
il·luminant tenebrosos carrers
de gent frívola i pecaminosa,
i altres..
amb calls davall els peus
i talls de vent al dins de les mans i els dits.

Una música tan màgica
que reblaneixi als que sempre rondinen
quina malícia sense escrúpols
són capaç de discórrer les seves ments, tot el dia.

Un himne defensant la llibertat,
aquella tan manipulada
que gairebé ningú veu enlloc,
la busques i la rebusques,
tindràs sort si trobes a l'esperança
i te la deixa visualitzar per un instant.

Una balada a la pau,
que cremi al que toqui una arma,
que les punxes de reixes ,en cotó sapi transformar
i que mudeixi llengües
les que en verí feren sempre a matar.

Una romança a l'amor, és clar,
qui no porta amor no en pot donar,

així que tothom que l'escolti
rebi com l'espolsin d'un mag
el que ens mereixem per naturalesa,
que t'estimin...i estimar.

JBF

349 Persones han vist aquesta poesia

Al teu costat

AL TEU COSTAT

Sento un enrenou sense escoltar
molt lluny però proper,
repetit i constant com so d'un rellotge penjat
que no em deixa dormir i em fa palpitar
recordant un cor que respirava
i era el teu al meu costat.

Nit de lluna minvant,
fosca però d'estels il·luminada,
freda, embruixada i misteriosa,
mes la calor d'unes mans les meves gelades estaven escalfant
perquè aquell vespre d'ensomni
tu estaves al meu costat.

Claror de matinada,
rajos de sol travessant els arbres com fantasmes despertant.

Ulls somiosos i veu cardada,
hores perdudes, perdudes?
No. Paralitzades i al temps guanyades
amb tu al meu costat.

Una barrera amb cademat ens separa

on la clau, un follet dolent ens ha amagat,
però per sempre imaginaré que
quan el vent acaricia els teus cabells
algú en la distància vol fer-ho... al teu costat.

JBF

349 Persones han vist aquesta poesia

Líthica

LÍTHICA

Lloc de suaus i humides ombres,
perfums de ramells i plantes sempre mimats,
hiverns amb vent, trons, llampecs i pluges,
però estius amb divines músiques, balls i sons celestials.

Lloc màgic, únic i especial,
on tota una illa,
aquella petita en el Mediterrani oceà,

et contempla i t'estima,
després d'entre les deixalles
haver-te a la fi recuperat.
Lloc on les veus, incansable,
repeteix un esquiú àngel amagat,
i uns ulls entre les encletxes veuen,
besades dels tímids enamorats.

Lloc on els secrets
només pots guardar en el pensament,
perquè les majestuosos parets,
sempre xafarderes,
estan en silenci escoltant.

atentament.

Lloc on desitges tornar-hi
quan encara d'aquest cel no has marxat,
i una llàgrima pots deixar que pel camí et caigui,
perquè un bell record deixes allà ,
esperant un dia en el temps...recuperar.
Líthica...sempre Líthica,
esperam estimada...que vull tornar.

JBF

349 Persones han vist aquesta poesia

El vell arbre

El vell arbre

Vell arbre, tu que has vist tant,
si les teves branques poguessin parlar,
com les fulles quan t'acaricia
el càlid vent del sud, o la tramuntana,
que sempre enfadada sembla estar.
Quan passegem trepitjant les fulles seques,
moltes vegades amb l'estimat agafats de la mà.
Quan amb els amics i les nostres xalades
que de joves a l'estiu fèiem acampats.
Amb suaus notes de guitarra
que algun grup a la nit havaneres anaven cantant.
Altres jugaven a les cartes amb un fanalet mig il·luminat.
Els més valents arribàvem a la platja
i amb la lluna plena sempre observant,
abraçàvem l'aigua sense veure-la,

tan sols les estrelles brillant sobre el mar.
Com diu aquell amic que està tan lluny:
«si un espera,
tot arriba i... tot acabarà»,
però els records si no els oblidem,
viuran per sempre als nostres cors,
tancant els ulls i pensant en ells,
algun somni els raptarà
i de nou podràs viure
el que no vols... que mori mai.

JBF

349 Persones han vist aquesta poesia

Viure un moment

VIURE UN MOMENT

No sé si adormit pots escoltar-me,
si en el teu somni puc entrar-hi sense permís
on poder viure un moment tan màgic
que de dia impossible seria ni amb pocions d'un ser misteriós
amb bola de vidre o paraules embolicades sense sentit.
On poder pujar sobre un raig de sol
i a la velocitat de la llum viatjar fugaçment tot l'univers
fins a trobar-te prest o tard per besar-te infinitament.
On poder trepitjar, agafats els dos de les mans
potser tremolosos i amb por,
un lloc inhòspit i deshabitat fins a arribar a la cara oculta
de la lluna
i allà asseguts a un pedregar contar-nos la nostra historia,

la que ningú entendria ni pot escoltar.
Inventariem relats fantàstics
que a la nit als nens podríem narrar,
de fades, bufons, prínceps i dames
que en somnis ells farien realitat.
Cantaríem cançons, ens dedicariem poemes,
amb els ulls ens entendríem sense parlar
i desitjaríem que al despertar-nos
aquest somni el puguéssim...viure un moment, un instant.

I recordar que...

Junts de la mà passejant per la cara oculta de la lluna,
parlàvem de les nostres coses mentre em miraves fixament...

JBF

349 Persones han vist aquesta poesia

Silencis

SILENCIS

Silencis que desitjo sovint quan parles,
silencis que odio tant quan no vols xerrar.

Silencis que enamoren...

Silencis que maten...

T'escolto i el món de sobte emmudeix,
et parlo i l'univers es posa a callar.

Paraules dites amb els llavis tancats

i pensaments narrats amb el cor obert.

Mirades que no puc veure mai

i ulls clucs que veuen molt més enllà.

Camins que es creuen per un moment

i bifurcació de destins que no podem evitar.

Somnis sent molt concients

i realitats com si d'un somni es tractés.

Minuts congelats que volíem viure

i eternitat per poder-los enyorar.

Missatges que no es poden llegir

i imaginació que ens uneix a cada instant.

Frases esborrades així com s'escriuen

i poemes d'amor que no es podran redactar mai.

Música que sempre sento al meu endins

i sons que em rodegen i no sé escoltar.

Tu tan sols em desitges, i jo en silenci... et vull estimar.

JBF

349 Persones han vist aquesta poesia

Petjades

Petjades

Petjades, les que vol deixar el que marxa
i el mar esborrarà subtilment
bellugant una neguitosa dansa,
incitada pel que t'oblida
i et prometia amor etern ,
en les embrunies miserables
o les riqueses incontrolables.

Petjades, les que un destí buscaven
i camí amb fermesa avançaven,
esquivant terratrèmols o plàcida caminada,
ulls al capdavant i mirada fixada,
buscant indefenses,
entre còdols, càrritx i cards
amagats per enganyar-te,
una càlida llum,
aquella que tot ho cura,
ho transforma i et salva.

Petjades, les que un dia fas
i mai més trepitjaràs,
les que en suor de llàgrimes lluitaves
i a poc a poc,
decebut i destrossat,
et pares i els somnis deixes morir mesclats,
entre arena aferradissa, humida i salada

O...

una empremta per sempre deixaràs
a n'aquesta esgavellada i ruïnosa terra,
també mísera i solitària,
però harmoniosa, bella i encisadora,
invadida de follets i àngels,

que et protegiran, del somni et guiaran
i de la teva petjada per sempre naixeran...
roses blanques, formoses i perfumades.

JBF

349 Persones han vist aquesta poesia

Lliure

Lliure

Com dansa una esvelta ballarina
i s'escolten els ocells cantaires.

Com vola una preciosa papallona
i un dofí, amb les ones juga sense por,
enlairant-se.

Lliures, sentint-se lliures !!!

Com algun cor voldria sentir-se
quan estima, qui sap mesurar l'estima?
però a n'aquest món no es pot,
no el deixen i el castiguen.

Les seves pròpies cadenes
de la ment sense escrúpols el fermen tan fort,
que les llàgrimes dels ulls no el deixen ni veure
el despertar impressionant d'un hivern matí,
les fulles musties i seques, volant acariciant el vent del
Nord,
ni l'aire net i fresc,
que semblant per art de màgia
deixa de la boca despendre
una misteriosa boira

glaçada i silenciosa,
com un secret que no pot fugir.
I sospira així la princesa
abraçada al seu amant,
mentre fixament es miren.
No calen paraules, no cal res,
només la mirada amb amor i tendresa
que ella li prometia i no podia permetre's.
Tants moments compartits, tantes paraules dites,
ja de per vida s'estimaràn,
però presoners no podran sentir-se
tan sols per un moment ...un poc lliures.

JBF

<http://joanabagur.com/wp-content/uploads/2014/12/Lliure.mp3>

349 Persones han vist o escoltat aquesta poesia

Amics

Amics

Nostàlgia la que puc viure
d'una joventut perduda al llarg del camí,
aquella que tot ho veia il·lusionada
amb locures absurdes,
coratges imprudents
i somnis desmesurats amb la colla d'amics.
També amb pors pel que esdevindria,
perquè el destí de la nostra vida
és el resultat del què a cada moment decidim.
Angoixes i dubtes per saber

si trobaríem un camí de roses
o ple de punxes del que un esquiva així com pot,
a contracorrent moltes vegades,
lluitant amb les mans buides
o plenes de sorra que ens rellisca entre els dits.

Alguns naixem amb estrella
rodejats d'àngels que pel trajecte
ens guien i acompanyen,
no tenen cós ni cara,
tan sols ànima
perquè el temps no passa.
Són sers pocs i estranys
que veuràs o la presència sentiràs,
seran la teva força tenint-los al teu costat,
potser són realment a prop o enfora.

Però que importa !
inclús en silencis ens comunicam.
Són ells, els que sempre hi seran,
portant un segell al front
sense data de caducitat.
Aquests tresors que la vida et dóna
cuida'ls i no en perdis cap mai
perquè ells són...els amics de veritat.

JBF

349 Persones han vist aquesta poesia

Ciutadana del món

Ciudadana del món

Vaig i venc com les vinjolites,
encara que volar... sigui imaginació,
o real a molts de somnis les nits d'estiu,
quan un no té angoixosos i tristos malsons.
Estim com molts la nostra terra,
la que ens veu néixer, créixer i potser morir.
Vam arribar sols,
despullats i amb les mans buides,
partirem més o menys igual com vam venir.
La natura m'endolcia i també m'embriaga,
els solejats dies de la tardor,
m'encoratja i m'enforteix sense adonarme
quan la llum es fa nit,
i sense batec admirant el millor espectacle,
a l'horitzó, d'un sol cansat que vol dormir.
I em direu, i tu d'on ets?
De l'ànima sóc... on tenc el cor,
del cós que envelleix irreversiblement cada dia,
persona sóc.... ciudadana del Món.

JBF

349 Persones han vist aquesta poesia

<http://joanabagur.com/wp-content/uploads/2014/11/Ciudadana-del-mon.mp3>

Grabació: Pau Pons B.

Lletra: [Joana Bagur](#)

Música: [José Sanjuan](#)